

Viem, čím budem...

Zvolila som si svoju cestu, a preto viem, čím budem. Hoci mám predstavu o svojom budúcom povolání, ako prvé mi po prečítaní tézy „Viem, čím budem a prečo“ napadlo, že nech budem čímkoľvek, chcem ostať slušným človekom, čo je podľa môjho názoru v súčasnosti pomerne zriedkavé.

Detské sny o povolání modelky, miliónoch na účte som vymenila za splniteľné ciele, inak by to asi nemalo význam. Mnohí z nás možno práve teraz sedia niekde s cigaretou a fľašou v ruke a sťažujú si na zlý život, ktorý v podstate vôbec nie je zlým alebo si len tak irelevantne píšú na Facebooku a čosi „riešia“. Mne momentálne stačí kúsok papiera. Napísané slová majú omnoho väčšiu hodnotu ako tie vyslovené. Tie napísané nevykĺzli z úst v čase eufórie ako spontánny nápad či nečakaný podnet, ale boli dobre premyslené. Tak, ako moje budúce povolanie.

Moje malé srdiečko začalo túžiť po vôni novinového papiera už na základnej škole. Tep a dych sa mi zrýchlil, keď som zazrela môj prvý článok v novinách. Prečítala som ho asi stokrát. Neskôr sa naskytila možnosť písať pre spravodajský portál a súčasne pracovať na poste zástupkyne šéfredaktorky pre mládežnícky portál. Obdobia, kedy som chcela byť mediálnou hviezdou už v šestnástich som vymenila za trpezlivosť, pracovitosť a húževnatosť, bez ktorej by som sa určite ďaleko nedostala.

Na druhej strane, moje oči sa vždy rozžiarili, keď som dostala do ruky mikrofón a moja vášeň k moderovaniu rastie dodnes. Aj keď moderujem menšie akcie, veľmi ma to naplňa, pretože je to práca, ktorej sa chcem venovať aj v budúcnosti. Počas moderovania stretávam množstvo výnimočných ľudí. Každá rada, odporúčanie alebo kritika ma posúvajú vpred a som za to vďačná. Čo sa mne na tejto práci najviac páči je akčnosť a rôznorodosť, pretože nikdy neviem, v akej situácii sa môžem ocitnúť. Moderovanie je o zodpovednosti, ale aj láske a vášni k tomuto povolaniu a najkrajšou odmenou je, keď ma ľudia odmenia úsmevom, potľapkajú po pleci a podporia povzbudzujúcimi slovami, ktoré sú pre mňa najväčšou motiváciou.

Možno vám už napadlo, že práca moderátora nebude pre spoločnosť takým prínosom, ako keby som bola lekárkou. Každý človek má svoju odbornosť. Nemôžu byť všetci všetkým. Veď sa len zamyslite. Bez lekárov by sme boli chorí, bez stavbárov by sme nemali kde bývať, a napríklad bez pekárov by sme nemali dať čo do úst. Každú prácu a každého človeka si treba vážiť. Ja som si vybrala prácu moderátorky, ktorá nie je podľa mňa stereotypná ani monotónna.

Paradoxom je, že ak ľudia niečo dosiahnu, stúpne im sláva do hlavy a úspech sa stáva minulosťou. Netreba však zabúdať, že dnešný úspech môže byť zajtra iba minulosťou. Preto musí každý človek, aj ja, ostať stáť nohami pevne na zemi. Ku každému, aj malému úspechu treba pristupovať s obrovskou vďakou, no predovšetkým pokorou. Ak ma jedného dňa uvidí rodina, priatelia alebo ľudia, ktorí ma poznajú na obrazovkách televízie, verím, že si povedia, to je tá istá Dominika ako som ju poznal/poznala.

Mám pred sebou ešte dlhú púť. Čo ma čaká teraz? Pokračovať v tom, čo robím, zbierať nové skúsenosti a posúvať sa vpred. Viem, že mám pred sebou ešte úspechy, ale aj pády, zlyhania a facky, ktoré k životu patria. Verím, že sa mi moje ciele jedného dňa splnia a práca ma bude robiť šťastnou.

A na záver si dovoľím napísať krátky, skromný odkaz pre mojich rovesníkov: Každý deň nám všetkým dáva nových 1440 minút a je len nás, ako ich využijeme. Robme to, čo nás naplňa, buďme vďační za každý, čo i len malý krok k úspechu a ostaňme takým človekom, ktorého by sme aj my radi stretli.